

отъ челата ни и пакъ кръвъ само ще изкупи свободата!

Глухо отекнаха се думитѣ му о варосанитѣ стени.

— Не е на добро! — промълви нѣчий дрезгавъ гласъ и като пристѣпи къмъ апостола, пакъ повтори: „не е на добро!“

Калвакътъ бѣше правъ; тѣженъ стоеше той при апостола; грубото му косматото лице, сякашъ се попротоочи, и той въздъхна, като да му отлекна на душата.

— Нека не дава Богъ да ни сполети това, що ми мина сега, безъ да ща, презъ ума — каза Калвакътъ; ама едно си знамъ отъ сега азъ: ще се лѣятъ кърви, господине! Е, харно: кждето идатъ другитѣ, тамо и азъ! Азъ прѣвъ ще дамъ клетва, че нека ни Богъ помага!

.....

Следъ два месеца Калвакътъ отиде тамъ, кждето отидоха другитѣ — въ черквата, по дръвницитѣ и въ поройната касапница.

Израненъ, полуумрѣлъ, той, подложенъ на дръвникъ, за последенъ пжтъ отвори очи подъ турския ятаганъ, но нѣ него видѣ, а и нѣ него дирѣше: той дирѣше своя войвода, когото упаци и препрати презъ прохода на „Пискливата скала“; той дирѣше оногова, комуто бѣ отдалъ сърцето си и комуто остана вѣренъ — по-вѣренъ отъ псе.

После — после и неговата кръвъ се слѣ съ оная, капнала преди два месеца отъ апостола; слѣ се съ оная, която се лѣеше изъ хиляди тѣла наоколо му. . .

И лѣ се тогазъ рѣка отъ немила и недрага българска кръвъ по тази немила и недрага българска земя!